

ovre i Jylland, hvor en ung Bondekarl, Jens Stryg, voldtog en Pige og derefter dræbte hende. Han er, saa vidt jeg ved, bleven erklæret for ikke at være psykisk abnorm og er bleven dømt til Tugthusarbejde. Jeg vil nu spørge, om der virkelig er nogen her i Tinget, der tror, at det vilde have hjulpet paa ham i Fremtiden, dersom han havde faaet en ordentlig Dragt Prygl, før han kom ind i Tugthuset. Det staaer for mig saaledes, at selv om der foreligger Erklæring om, at denne Mand ikke er utilregnelig, vil enhver være klar over, at der er en eller anden aandelig Defekt hos ham, som gør, at det ikke nytter at prygle ham for hans Handling. Det, der skulde ske over for ham og hans lige, er at gøre dem uskadelige over for det øvrige Samfund, og det tror jeg, man kan gøre ved andre Midler og paa bedre Maader end ved at give dem Prygl.

Jeg kan med det samme sige, at jeg vilde sætte ganske særlig stor Pris paa, om den højtærede Justitsminister vilde tage op til Overvejelse, om ikke de Straffe, vi have for Sædelighedsforbrydelser, burde forandres. Jeg tror, at disse Straffe ere ganske forkerte, thi det, de Mennesker trænge til, er at komme paa en Sindssygeanstalt og ikke i Forbedrings- eller Tugthus. Statistikken viser, at de Mennesker af denne Art, der have været i Forbedringshuset og komme ud, begynde i de aller-allerfeste Tilfælde paa samme Maade som før Indespærringen — der gives selvfølgelig Undtagelser. Jeg skulde sætte megen Pris paa, og vil henstille det til det kommende Udvalg at faa § 4 forandret. Der staaer: „Forinden legemlig Revselse efter denne Lov paalægges nogen, bør det ved Lægeerklæring være godtgjort, at han kan taale saadan.“ Jeg mener, at der tillige bør staa, at det ved Lægeerklæring skal godtgøres, at vedkommende er fuldt ud tilregnelig og ikke har psykisk Abnormitet eller Defekt. Det er noget, vi maa have ind i Loven, først naar det kommer til, kan der blive Spørgsmaal om at gribe til den foreslaæde Art Midler.

Jeg har ikke villet undlade at henstille til det Udvalg, der faar dette Lovforslag under Behandling, at tage det, jeg her har fremført, under nøje Overvejelse.

N. Andersen: Jeg antager, at de allerfleste ærede Medlemmer her i Salen ere enige med mig i, at der er noget ganske overordentlig pinligt og ydmygende for vort Folk deri, at Nødvendigheden kræver

af Lovgivningsmagten at gaa til Indførelse af saa uhyggelige Foranstaltninger som dem, her foreslaas i Form af Indførelse af Legemsstraf. Men desværre maa jeg tillige erkende, at Kravet om en ny virksom Straffeart til Forebyggelse af den Slags Angreb, her er Tale om, paa sagesløse eller værgeløse Mænd og ikke mindst paa værgeløse Kvinder og Børn, bundet saa dybt i Befolkningen, at jeg tror ikke, det gaar an at modsætte sig det. Jeg tror tværtimod, at den højtærede Justitsminister har grebet rigtig ved at fremsætte et Forslag om disse Forholds Ordning paa den anden Maade, end vi hidtil have haft. Jeg tror, der er saa store Krav oppe, og at de bunde saa dybt i Landets Befolkning, at der maa tages Foranstaltninger mod disse Raaheder, der desværre florere stærkt og naturligvis mest stærkt i den store By København og nærmeste Omegn. Jeg forstaaer ikke helt den Betragtning, der fra mange Talere i Gaar og i Dag har gjort sig gældende, at det er ene og alene, eller i alt Fald aldeles overvejende, Hensyn til Forbryderne, man har at tage. Jeg forstaaer ikke, at man kan være blind for, at det ikke er nogens Lyst, vistnok slet ingens Lyst at indføre Pryglestraf i og for sig. Naar man gaar med til det, gør man det selvfølgelig af tvungen Nødvendighed, af Hensynet til, at Lovgivningsmagten har en bestemt Pligt til at værge dem, der ikke kunne værge sig selv, mod uberettigede og raa Overfald.

Jeg hørte en Betragtning af det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Kirkelund), som jeg ganske kan slutte mig til. Han udtalte i det lille Foredrag, han holdt, at han troede ikke, at Pryglestraf i og for sig vil afskrække dem, der fik Prygl, fra at gøre noget lignende en Gang igen. Jeg tror, at han har Ret deri, men jeg tror, at den Virkning, som Straffen vil have, hvis den bliver indført i vor Retspleje, vil være, at den afskrækker mange, som staa paa Nippet til at falde for Fristelsen til at gøre sig skyldige i saadanne Overgreb, og saa er Hensigten dog egentlig opnaaet. Man siger — og det er blevet sagt gentagne Gange og fra flere Sider her —, at man ikke har noget som helst Bevis for, at legemlig Straf kan afskaffe Forbrydelser. Jo, det har man. Det har ogsaa været nævnt her. Jeg husker meget vel den Rædsel, Garotternes Overfald i London bredte ud over alle Samfund gennem alle Blade. Men det er ganske sikkert, at saa godt som med eet Slag ophørte alle de Forbrydelser,